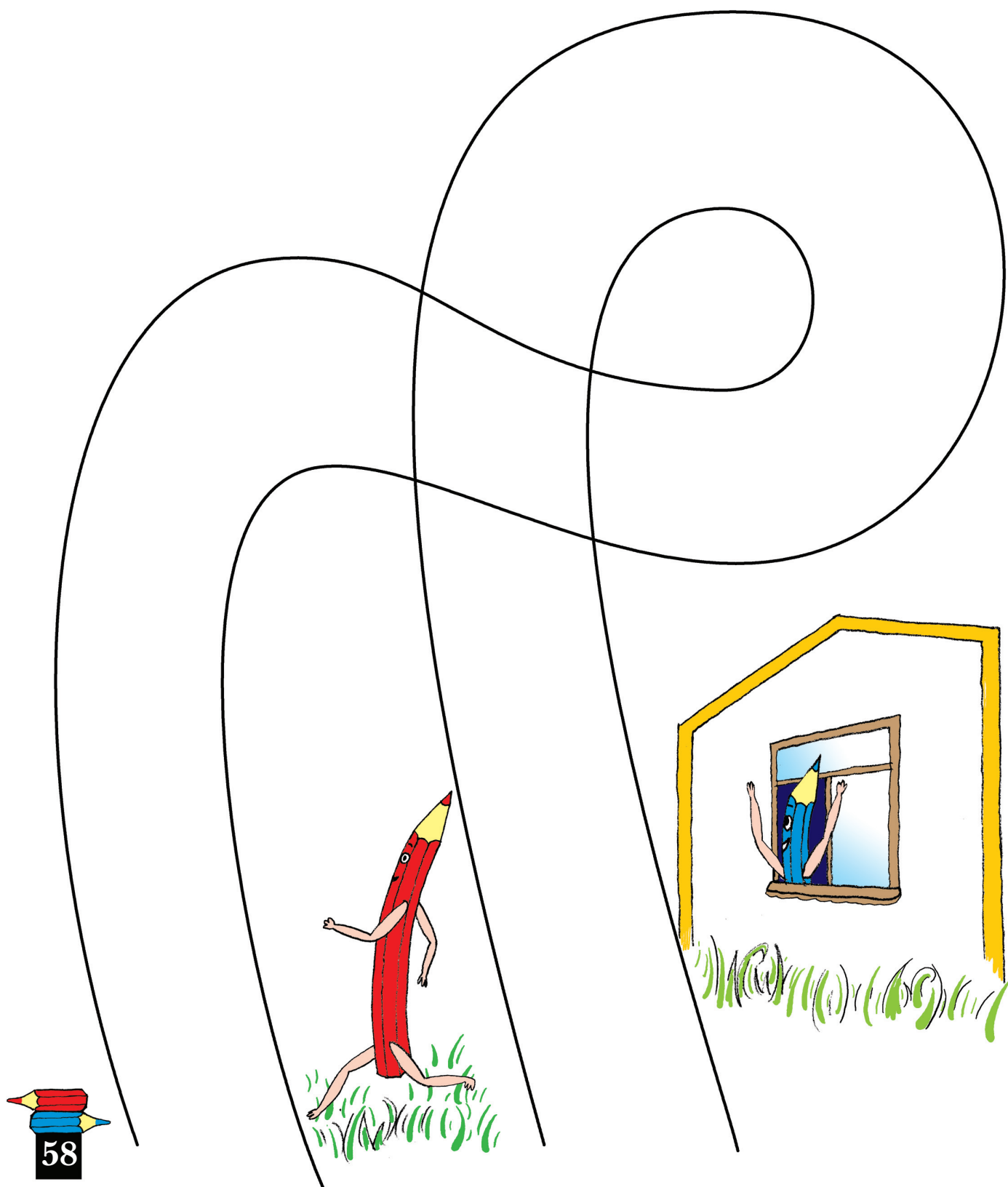

„Už mě nožička skoro vůbec nebolí,“ připomínala Boženka kamarádům, že už by chtěla jít z postýlky ven a chtěla by běhat. Celou dobu nezapomněla na kolotoč, který nedávno kreslili.

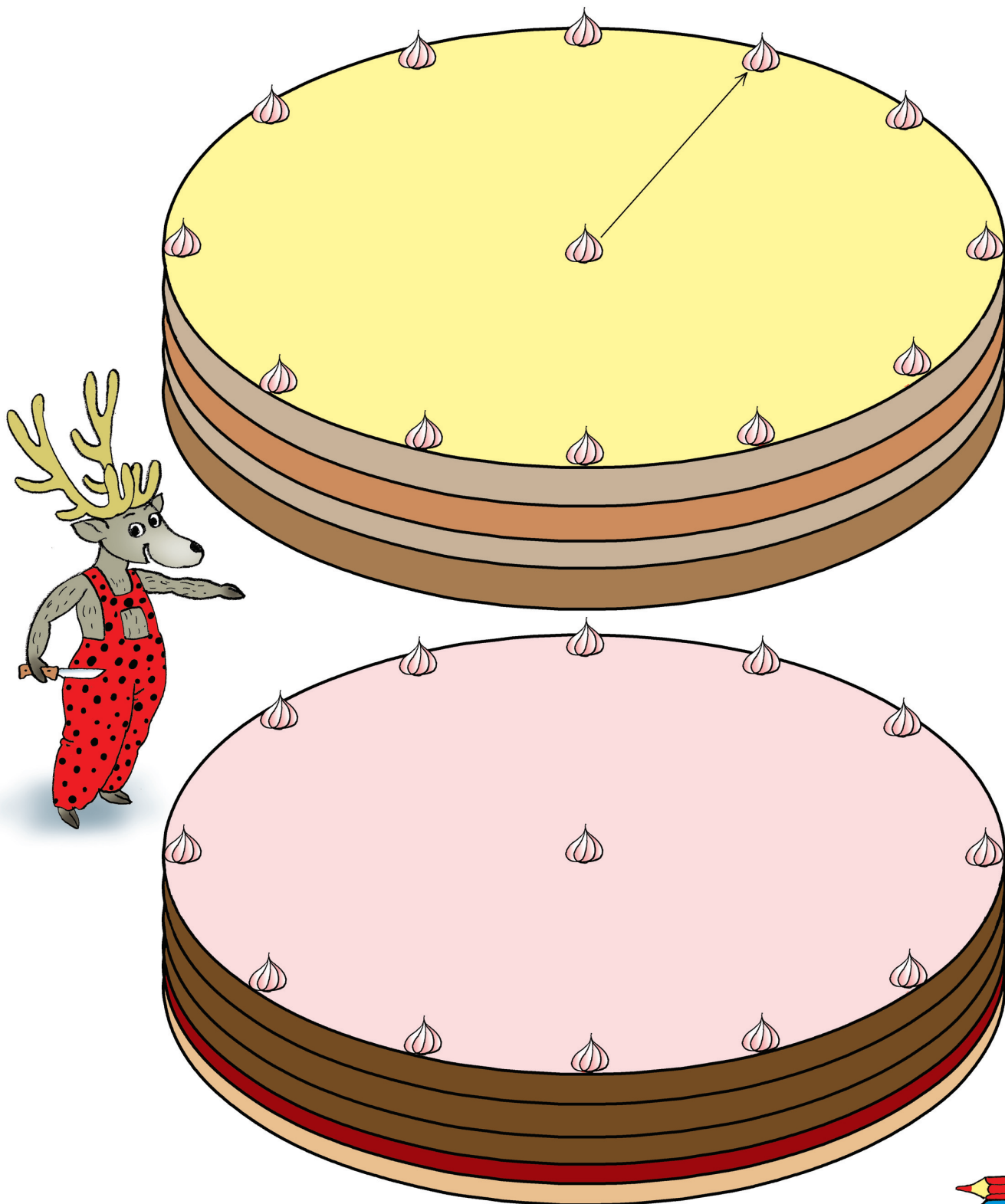
„To není jen tak,“ zarazila ji Máňa. „Na nohu se nejdříve musí přijít podívat pan ošetřovatel. Hned pro něj doběhnu.“

Grafomotorika. Vedeme dítě k plynulému pohybu, pokud možno, aby nezvedalo při kresbě tužku, linie byla provedena jedním tahem. Plynulosti pohybu tužky po papíře pomůžeme navozením pocitu rychlosti. Plynulost zvyšujeme opakovaným projížděním cesty.

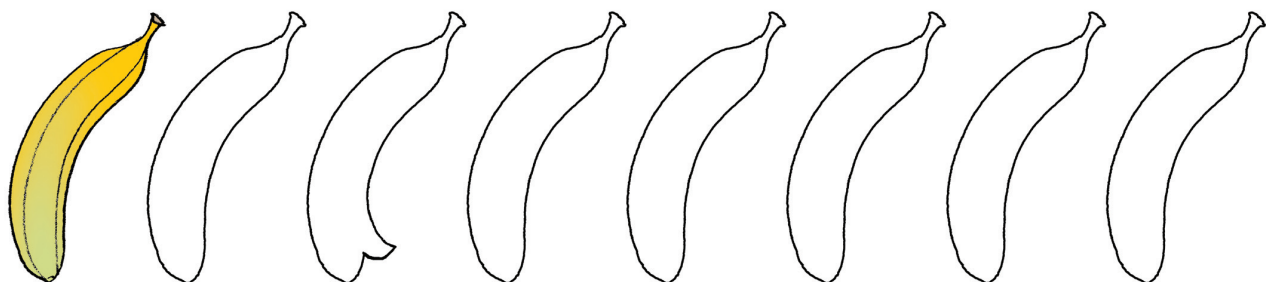
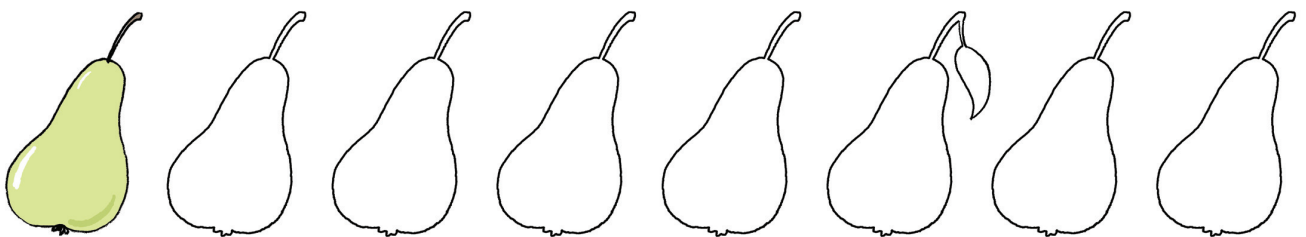
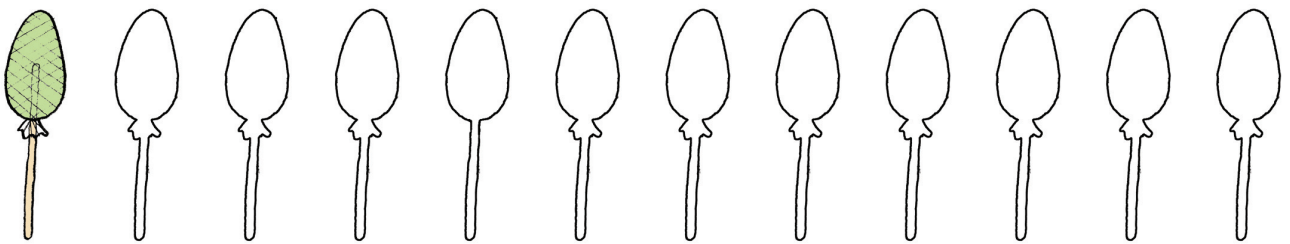
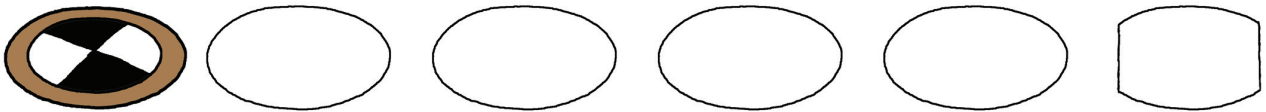
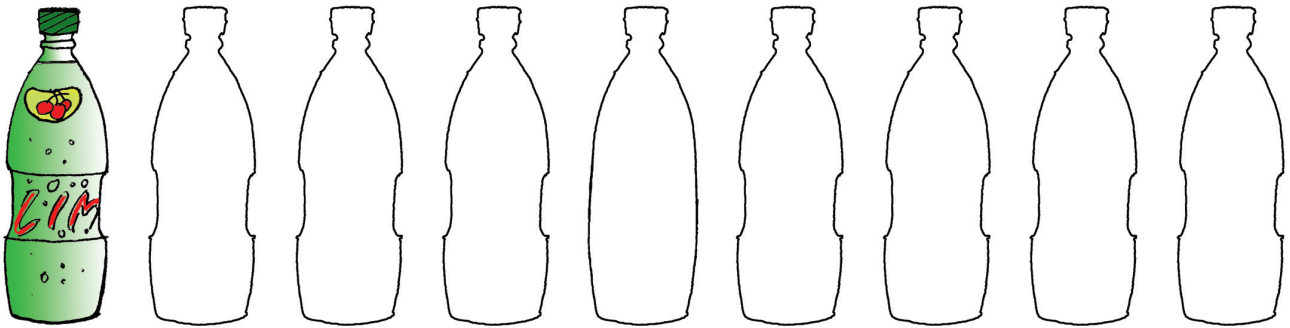
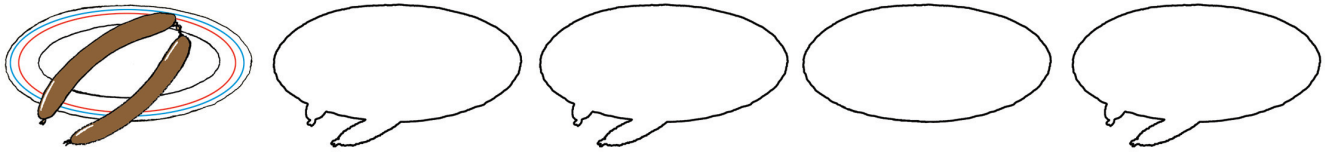
Netrvalo dlouho a pan ošetřovatel již prohlížel Božence nožičku: „Vidím, že jsi správně odpočívala a dělala jsi, co jsem ti doporučil. Noha je už docela v pořádku. Ještě nějaký čas však musíš být opatrná.“ „Hurá,“ radovala se Boženka i její kamarádi. „Na oslavu uzdravení doběhnu pro dva dorty a rozdělíme se,“ navrhl sob Bob.

Grafomotorika – kreslení šikmých čar, uvědomění si vedení směru stopy. Čáry vedeme ze středu k vnějším bodům. Při kreslení dbáme, aby dítě neotáčelo papírem ani nevyvracelo ruku.

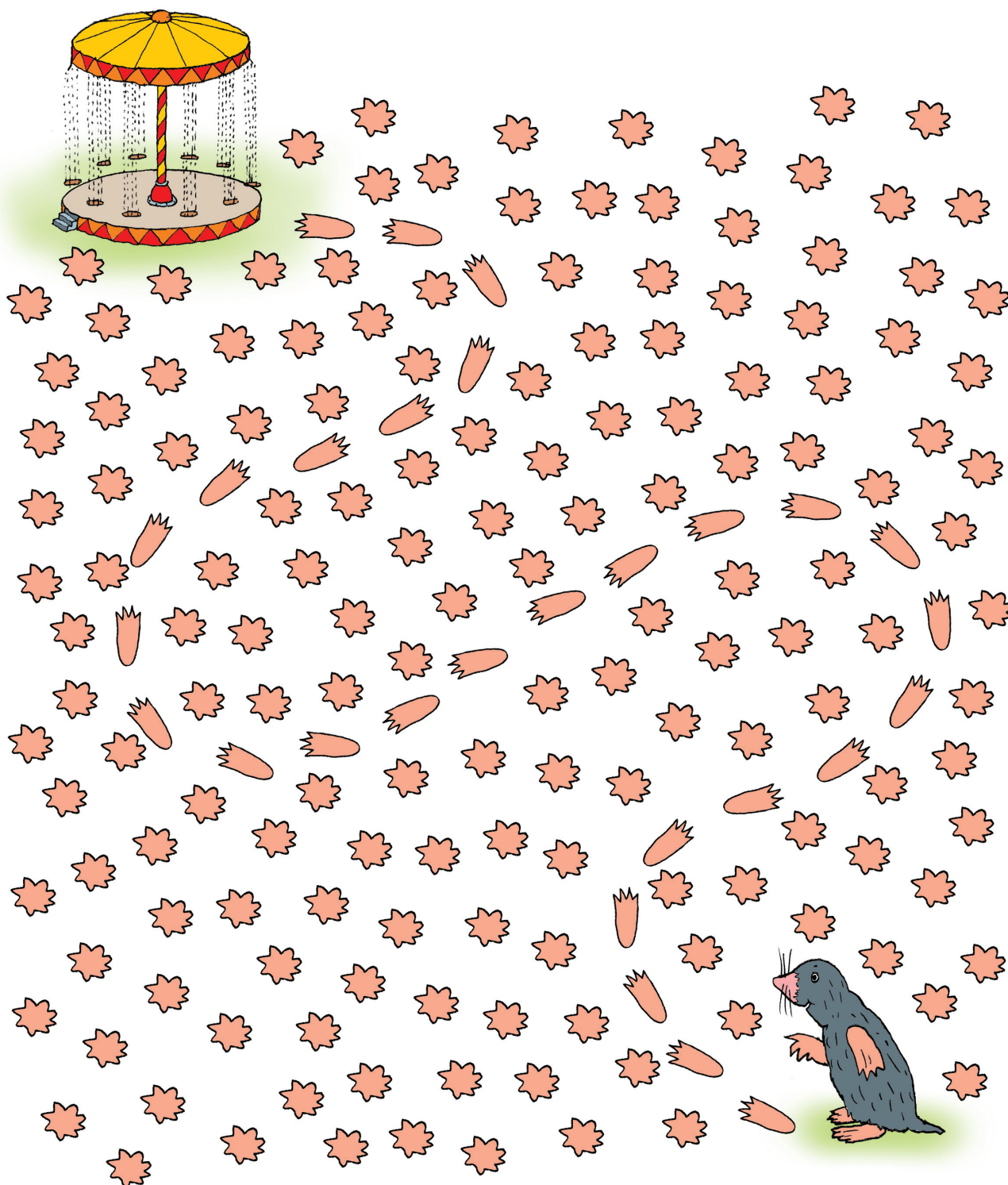
Všichni měli radost, že Boženka je již zdravá a bude zase dobře chodit. Na dortu si náramně pochutnávali. Ale nezůstalo jenom při dortu. „Nějak jsem se rozmlsal,“ přiznal se Bob. „Dal bych si ještě lízátko.“ „Tak já bych přinesl limonádu,“ přidal se krtek Barbora. Zanedlouho byl stůl plný dobrot.

Zrakové vnímání – rozlišování. Dítě v řadě obrázků vyhledá jeden obrys, který je v řadě odlišný a nemůže patřit ke vzoru.

Z plného stolu dobrot ale neměl radost pan ošetřovatel. „Mám strach, aby vás z toho všeho nebylo špatně a já jsem se za chvíli nemusel vracet a léčit vám bříska. Bylo by lépe, kdybyste si něco nechali na příště a teď šli raději ven.“ „Hm, to je pravda,“ uznala pastelka Máňa. „Půjdeme se raději provětrat.“ „Já bych se chtěla jít podívat na pouť,“ žadonila Boženka. „Už se stmívá,“ upozorňoval kamarádý Barbora. „Ale to nevadí, já vás ke kolotočům dobře zavedu, cestu rozhodně najdeme.“

Zrakové vnímání – figura a pozadí, prostorová orientace. Dítě rozliší a zvýrazní cestu.

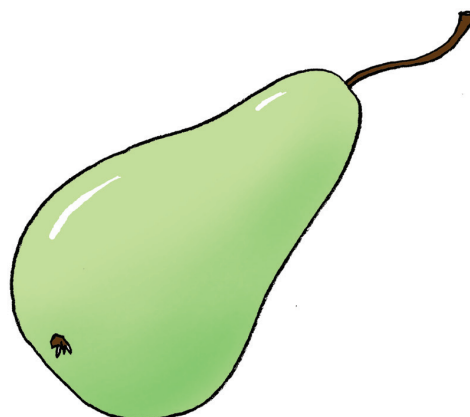
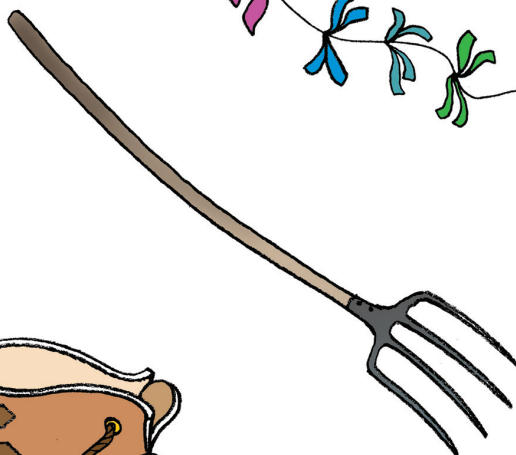
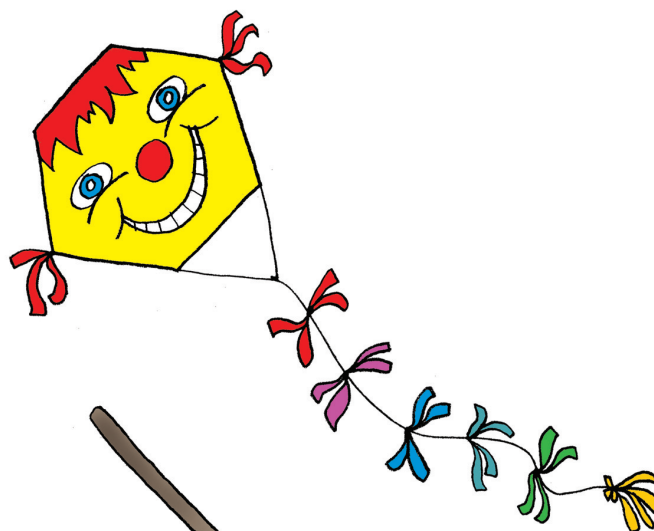
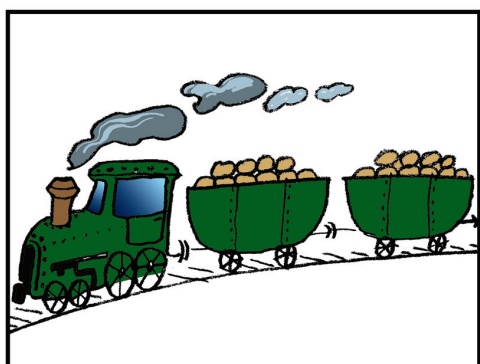
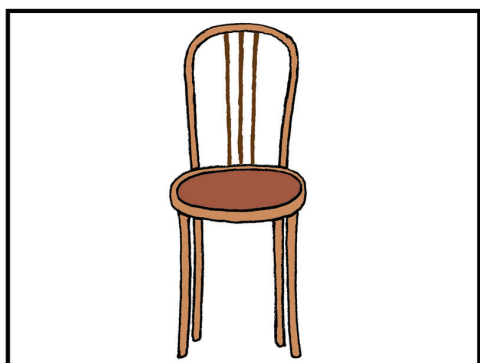
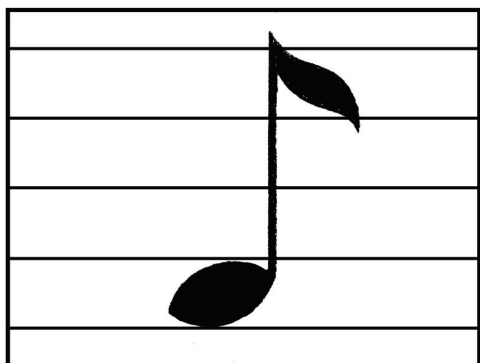
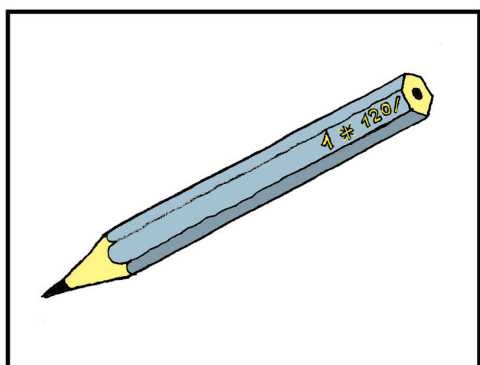
Jak Barbora slíbil, tak také dodržel. Brzy kamarádi poznali, že se k pouti blíží. Zaslechli hrát hudbu, začaly kolem nich chodit děti, které si nosily cukrovou vatu. A netrvalo dlouho a už viděli celou tu nádheru. Svítící a blikající kolotoče, vysoko rozhoupané houpačky. „To je krása,“ byla užaslá Boženka.

Zrakové vnímání – rozlišování, figura a pozadí. S dítětem hledáme sedm rozdílů mezi dvěma obrázky. Odlišnosti můžeme nechat dítě přeškrtnout, podtrhnout, zakroužkovat nebo pouze ukázat.

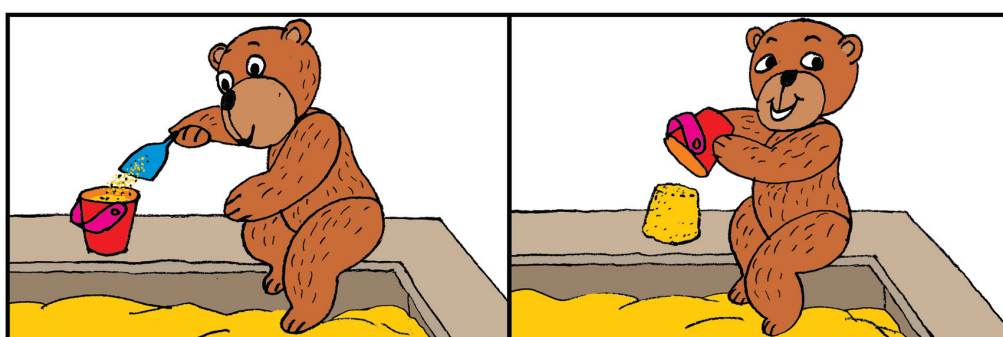
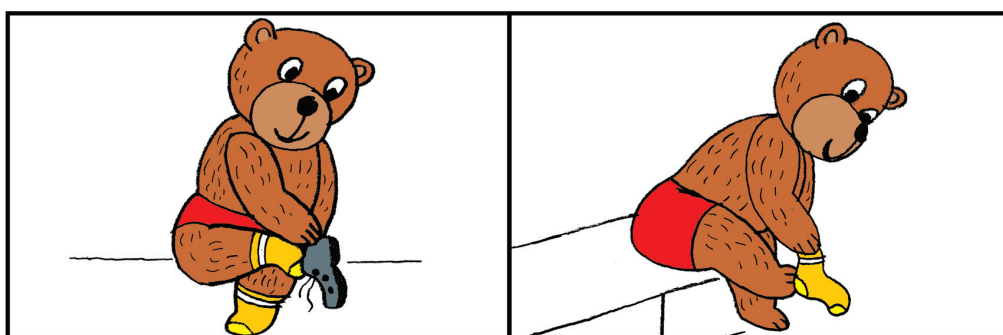
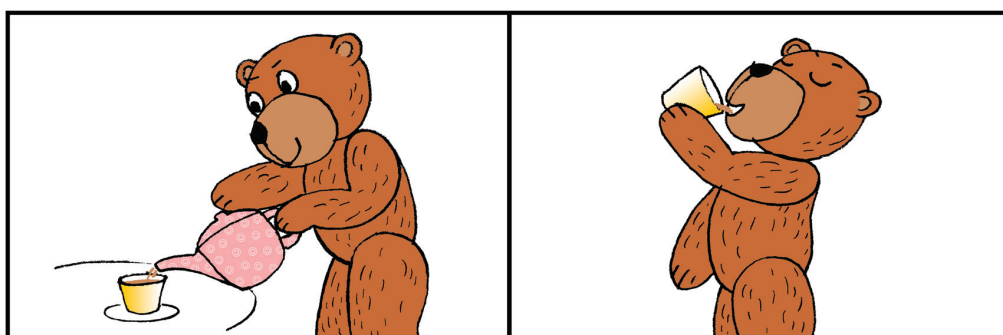
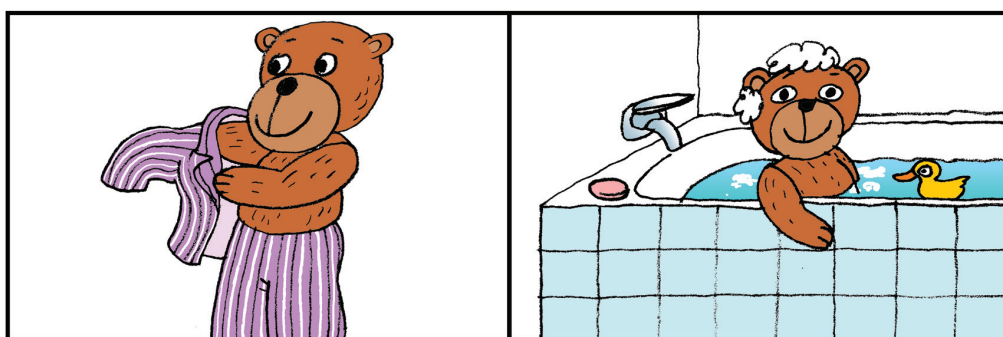
Pastelky i jejich kamarádi měli oči jen pro kolotoče a houpačky. Málem přehlédli, že někdo sklesle sedí u cesty. „Jejda, tady sedí medvídek Pavlík,“ upozornil je Punťa. „Aha, Pavlíka jsme už viděly na obrázku, ale neznaly jsme ho,“ vložily se do hovoru pastelky. „Vypadá nešťastně,“ staraly se. „Tak já ho pobavím nějakými rýmy,“ navrhl Punťa.

Sluchové vnímání, uvědomování si a hledání rýmů. Obrázky si s dítětem nejdříve pojmenováváme a poté hledáme dvojice rýmujících se slov.

K rýmování se přidala i opice Alice, ale nic nepomáhalo. Medvídek zůstával smutný. „Myslím, že bychom se Pavlíka spíše měli zeptat, proč je smutný,“ usoudila pastelka Máňa. „Třeba potřebuje naši pomoc.“ „Ano, to potřebuji,“ začal vzlykat Pavlík. „Já jsem se ztratil. Chtěl jsem se maminky zeptat, jestli můžu jít ven. Ale nějak jsem to zapomněl a vydal se na cestu a teď jsem se ztratil. Mně se to stává často, že něco popletu nebo dělám obráceně. Mnohdy nevím, co bylo dříve a co až později, a pak je z toho problém, víte?“ vysvětloval Pavlík.

Orientace v čase, časová posloupnost. S dítětem si prohlédneme dvojici obrázků. Povídáme si, co se stalo nejdříve, co později.

„Takhle tu Pavlíka nemůžeme nechat, ještě by se mu mohlo něco stát. Vezmeme ho s sebou na pouť a potom ho odvedeme domů,“ rozhodla opice Alice.

Řeč. Dítěti čteme nahlas příběh, u obrázku uděláme pomlku; dítě doplní slovo ve správném tvaru.

„Já s vámi půjdu rád,“ zaradoval se .

„Na jsem ještě nikdy nebyl. Pouze jednou jsem

se houpal na . To se mi moc líbilo, ale málem to

nedopadlo dobře. Z jsem spadl, naštěstí se mi nic

nestalo.“ „Tak to na tebe musíme dávat dobrý pozor,“

usoudila . „Já bych se chtěl vozit na ,“

zvolal , jakmile uviděl dětský . „Musíme si tedy

jít koupit ,“ usoudil . Před však

byla velká . „To už asi jízdu nestihneme,“ obával se

 . „Tak si zatím koupíme ,“ nadšeně volala .

„Žádná nebude,“ rozhodla . „ a nejdou

dohromady, bylo by nám špatně.“ „Tamhle za jsou

 , půjdeme tedy tam,“ rozhodl .